

THESES,

9.

QUAS,

JUBENTIBUS LEGIBUS ACADEMICIS,
STIPENDIARIORUM AD ACADEMIAM
IMPERIALEM ABOËNSEM

EXERCITATIONI INSERVITURAS,

CONSENSU EXPER. FACULTATIS MEDICÆ

PUBLICÆ PROPONIT

INSPECTOR H. T. STIPENDIARIORUM

NICOLAUS ABRAHAMUS URSIN,

*Philos. & Medic. Doctor, Anatomice & Physiologicæ Prof.
P. O. Assessor Colleg. Med. Fennic.*

RESPONDENTE

FRANCISC. JOHANNÆ RABBE,

*Ph. Cand. Stipendiar. Bremerian.
Satacund.*

In Auditorio Medico die XXI Martii MDCCCXXVII,

horis a. m. convetis.

ABOÆ, Typis FRENCKELLIORUM.

Thesis I.

Quam præ se veluti symbolum Lacedæmonius Chilo, ex septem Græciæ sapientibus quondam unus, ferebat, sententia: *Nosce te ipsum*, ut in doctrina morum valet semperque valebit, ita per obscura physicarum investigationum fideris instar dux sit ipsa. Cujus itaque refert, — quotus vero quisque est, cujus id non intersit? — hominem non modo sed mundum etiam cognoscere, semet ipse investiget. Etenim non nisi e hominis conscientia sui veritas in vasta rerum universitate emicat, emergitque futuræ vitæ post hanc mutabilem & caducam melioris præfensio.

Thes. II.

Qui animo & cogitatione semet ipsum rite contemplatur & quasi ante oculos totum proponit homo, monadem se, & quidem e disparatis partibus, e spiritu & materia, neutiquam contextam, sed totum quoddam vivens intelligat, necesse est; quamvis nec negatur, cum ad hominem reflectat mens humana vel singulatim & quasi per partes diligentiolem notitiam quærens Reflexione, quam Philosophi vocant, utatur, posse hominem duplicitatem videri. Unde igitur illud efficitur, esse corpus & animum quod ad internam vim & naturam non nisi unum idemque.

Thes. III.

Corpus & Animus, qualem communis vitæ sermo animum accipit & interpretatur, meræ sunt externæ enuntiationes & significationes Ideæ hominis, unius illius æternæ atque immortalis, Veri hominis Animi, qui ex omnipotente rerum omnium Creatore, Patre Optimo egressus, ut his in terris metam sibi constitutam contingat, ad Eum vero reversurus, se, quamdiu hic profugus vagatur, ostendit oppositas quasi & diversas versus partes, realem versus & idealem, exferit vel corpus vel animum communi loquendi ratione significatum,

Quo diverso e manifestationis modo profectum illud est: hominem esse duplicitatem; qui error eos, qui phœnomena ab interna eorum causa sejungere haud didicerint, non potuit, quin facile invadat & teneat.

Thef. IV.

Ut itaque dici non potest, esse corpus animi domicilium vel, ut multi voluerunt, externam testam quasi & corticem; quippe quia sensus, cogitatio & voluntas, corticis instar, pariter sunt externæ, atque sunt sensibilitas irritabilitas & reproductio, manifestationes interni illius æterni entis; ita neque potest quæstio de nexu quodam animum inter & corpus exoriri. Commercio enim, quod psychicis cum somaticis phœnomenis est, optime intelligitur, si internam eorum causam eandem esse agnoscitur. Age vero hominem ut veram duplicitatem consideremus animumque a corpore quod ad essentiam diversum habeamus, nexus jam illum inter & hoc mente comprehendi haud potest. Aut enim est nexus ille animi similior; quæritur vero jam de nexu hunc nexum inter & corpus; aut est ille corpori magis par; sed hoc posito nexus desideratur inter hunc & animum; & eo modo in infinitum; unde facile patet, quæstionem eo modo differri tantum, sed non dissolvi.

Thef. V.

Quam Græci *Κοσμον*, Latini Mundum eleganter appellant, Universi tota compages, infinitus est & immensus organismus, in se continuus, ab insita vi semet ipse movens, cujus singulæ partes relativas totalitates exhibentes, harmonia quadam mirabili pro Totius illius sine & diuturnitate vigent. Ut vero Univerſum illud vivum est, ita Reflexus ejus vivunt omnes. Ipsa materies non est nisi vis, ideoque viva; nam vis mortua absurdi quid complectitur in adjecto. Quod si prædicata, quæ humani sensus in materia ponunt, quæque propterea non nisi determinationes ipsius subjecti sunt, auferas omnia, nihil omnino restat, nisi aliquid, quod sensus nostros feriens determinationes ejusmodi nobis extorquet; quod

vero falsa species haudquaquam esse potest, sed verum quoddam; quoniam conscientiae ipsi, quae veritatem in phaenomenis in se & extra se non tam agnoscit quam poscit, alias repugnaret.

Thef. VI.

Quibusdam solummodo in naturis Polaritas minime laet. Quin potius, ut in magnete Polaritas est conditio, sine qua non potest vis interna sive internum illud ens, quod magneti subest, vim exserere magneticam; ita ipsa est generalis illa forma, qua vitae internae vis & essentia e phaenomenis emicare valet. Enimvero nulla vitae manifestatio fieri potest, nisi e vitae unitate principium vitale diversa versus latera exeat, exeat ad vitam in se & vitam extra se. Quapropter neque poli hostiles habendi sunt oppositiones, sed potius qui amica harmonia eandem unicum exserentes vitam in contrarias tantummodo agant directiones,

Thef. VII.

Brutis animantibus salutis universae Parens instinctum dedit, ingeneratum illum & ex individua cujusque natura pendentem impetum, quo, quae cuique salutaria sint, quaerere, noxia vero & perniciosa evitare valeant. Quam efficax ille sit, migrantium avium agmina, araneorum, apium, castorisque mirandum in modum ingeniosae testantur artes. Neque tamen rationis, cogitandi illius vis, plane expertia animalia esse, canes monstrant belluaeque domitae & condocesatae. Quin etiam arbitrium ipsis concessum videtur; etenim quorsum ferat eorum vitae necessitas aut desiderium postulet, cursum suum & volatum dirigere possunt; pulicumque vespertini fursuri arbitrium quadantenus nuntiant. At homini praeter haec omnia intellectum, quo ideas earumque manifestationes intelligere semetque personam sibi consciam valeat comprehendere, Deus largitus est atque libertatem. Hinc hominis cum Aeterna Vita propinqua cognatio.